

ЖЕНЩИНЫ ВЪЗРАСТАЮТ

СЪ

ПРИТУРКА „ДОМАШНЯ“,
ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ,
РЕДАКТИРАНО ОТЪ ЖЕНИ,
ЗА ГОСПОЖИ И ГОСПОЖИЦИ.

Списанието излиза дваждъ, на 1 и 20,
а притурката веднѣждъ, на 10 число
всѣки мѣсець.

Директорка: ТЕОДОРА Г. НОЕВА

Годишенъ абонаментъ
прѣдплатимъ.

I. На списанието :

За България 5 лева
" странство 6 "

II. На списанието съ-
ществува :

За България	7	лева
" странство	9	"

REFERENCES

Абонати се записватъ направо въ дирекцията на списанието и въ всички-тъ телеграфо-пощен. стан-ции изъ княжеството.

Оплащания за нередовно испращане листа приематъ се само въ разстояние на единъ мѣсецъ отъ издаването му.

Ирзенинъ за публикуване ржкописи нага не връщатъ.

Писма и ръкописи, неподписани и неозначуващи състоятелството на подписицата, не се приемат.

Писма неплатени не се
приематъ.

Всѣкакви обявиения, относящи се до госпожи и господа, публикуват се въ последната страница за 30 стот. редътъ.

За постоянни објавени
особени услови.

✎ Писма, ръкописи и пари се изпращат до: Дирекцията на Женския Съветъ улица Войнишка № 122 ✎

Съдържание:

Можно ли женить да бждят испани? — Семейство и религия. — Славянски жени. — Биография на Роданската кралица. — На списанието «Утро». — Разни. — Графологически анализ. — Книги и списания. — Корреспонденция. — Църквите. — Подлистници. — Обявления.

Могат ли жените да бъдат гениални?

Читателските и читателите ни ще помнятъ на-
вѣрно, че въ 23-я брой отъ миналата година на
«Женския Свѣтъ» бѣхме се обѣщали да кажемъ
и ний нѣщо върху статията подъ горния над-
словъ, печатана въ 1228-я брой на «Свобода»,
въпрѣки че г.Д. Левовъ, както споменуваме тамъ,
отговори надлѣжното, на което ний имаме твър-
дѣ малко, може би, да прибавимъ, като сме въ
намѣрение повече да поддържимъ казаното му
чрѣзъ доставяние примѣри—пзброяване по-ви-
днитѣ жени, които показали гениалността си по
кое да е нѣщо.

Отъ една страна ний изведнажъ и открито се произнасяме: първо, вѣрно е убѣждение то на Саньола, «че двата човѣшки пола сж по естество равни въ способноститѣ си», че жената «отъ природата е надарена въ еднаква стѣпень съ мъжа,» та, и по отношение на гения, жени-тъ могатъ да се приравнятъ съ мъжъветъ. А второ, сподѣляме мнѣнието и на Саньола, че

«ако въ живота мъжът проявяват по-силни умствени способности, то това прѣвѣсходство на мъжкия полъ надъ женския се е създадо искусствено подъ влиянието на извѣстни условия на културата»; както и опова на г. Лесова, че, по-позже «жената отъ началото на историята и до сега е била и си остава робиня, прѣдмѣтъ за нашия развлечение и наслаждение, че храмът на науката за нея е билъ и е закритъ, че къмъ сериозенъ усидчивъ наученъ трудъ тя никога не е бивала подготвяваща, че никога не е имала прѣдоставли удобства и условия за такъвъ трудъ», твърдѣ е естествено, гдѣто «при такъва искусствени условия не е могло да се очаква равенството на женитѣ съ мъжѣтѣ въ умствено отношение, а слѣдователно и да се приравняватъ съ гения си къмъ мъжѣтѣ». Огъ друга пъкъ — съвсѣмъ не можемъ да приедемъ мнѣнието на Ц. Ламброзо, че женитѣ не можели никога да се приравнятъ съ мъжѣтѣ по отношение на гения, защото: първо, писаното отъ тоя послѣденъ не се основава на никакви сериозни психологически анатомически и физиологически данни, та, прѣдъ видъ отсъствието на доказателства, теорията му, съ която просто се гони лишението на женитѣ отъ равнопоставе въ нѣкои отъ сферитѣ на мъжката дѣятелност, «се явява за една хипотеза, просто искусно формирувано прѣдположение;

Буджуретъ
Бапуа.

второ, г. Ц. Ламброзо нѣмалъ е правото да твърди, че женитѣ никога не могатъ се равни съ мъжѣтѣ, щомъ не е известно, какъвъ резултатъ ще се получи, ако бихъ се отстранили условията, подъ които днесъ за днесъ още продължава да живѣе жената; трето, въпрѣки дѣто жената винаги е живѣла подъ сѣщитѣ съ днешнитѣ условия, а даже и по-лоши откъмъ обработване умственната ѝ способностъ, статистиката обаче ни прѣдставя едно насърчително число гениални жени отъ разни врѣмена и народи — нѣщо, което ни кара да се убѣждаваме въ противното на казаното отъ Ламброзо, че, ако женитѣ се ошастливѣтъ съ припознаване равноправieto имъ въ образователно, нравствено и обществено отношение, непрѣмънно въ едно твърдѣ непродължително врѣме чрѣзъ своя гений ще облагодѣлствуватъ по безбройни начини цѣлия свѣтъ, който впрочемъ на тѣхъ дължи по-голямата частъ отъ щастieto си.

Повечето отъ физиолозитѣ, които и до днесъ сж се занимали съ жената, винаги сж си служели съ едно само доказателство за умственното прѣвѣсходство на мъжа: разликата по обемъ и тѣжина на мъжеския мозъкъ. И до прѣди малко още женитѣ се намѣрвали въ нуждата да отговарѣтъ за това на мъжѣтѣ съ слѣдующитѣ логични доводи: мозъкътъ ни е съразмѣренъ съ тѣлото и ръста ни; а понеже той е органъ на точностъ, то свойствата му се състоятъ въ организма, а не въ тѣжина и размѣръ. Мозъкътъ подлежи на сѣщитѣ както и очитѣ, ушитѣ, носѣтъ и пр., закони.

Нъ откакъ антропологическата наука съ исполнени крачки е напреднала въ своитѣ прѣдисторически открития, жената може да се гордѣе, че естествено е създадена еднаква съ мъжа по обемъ, тяжесть и мозъчни размѣри, нъ многогодишното ѝ робство, невѣжеството и отсѣтственото на духовното ѝ развитие сж съдѣйствували въ ослабването на мозъчнитѣ ѝ сили, а особено въ намалението на обема и тѣжината на мозъка. Ето какъ могатъ да се обяснятъ страннитѣ открития на знаменития антропологъ П. Брока върху намѣренитѣ отъ него прѣди нѣколко години въ Лозерската пещера 21 черепи отъ прѣдисторическа епоха, отъ които седемѣтъ сж били мъжески, шестѣтъ — женски, а останалитѣ — дѣтинески.

Отъ тщателното прочее разгледване тия глави и отъ забѣлжитѣ върху това, основани

на приетитѣ отъ специалисти френолози резултати на другъ единъ знаменитъ антропологъ Бербие пѣлиза, че, до колкото нѣкой вѣзлиза къмъ подалечни врѣмена на челоуѣчеството, толкова повече намира, че равенството на двата пола било неоспоримо и че прѣдапнията на Брахманитѣ за равенството били точни и прави; че вѣковното робство на жената, мракътъ, невѣжеството и косвенната ѝ механическа мозъчна служба сж съдѣйствували въ намалението по обемъ и тяжесть на мозъчното ѝ вещество.

Нъ дали и това може да послужи като доказателство за прѣвѣсходството на мъжа въ днешнитѣ врѣмена? Нѣли учений германецъ Büchner се произнесълъ върху това съ слѣдующитѣ най-характеристични думи: *«обемътъ, материалътъ развитие на нѣкой органъ не означава и дѣйствието му. Кой може да увери, че голѣмий носъ показва по-силно обоняние отъ онѣва на малкия носъ? Мозъкъ по малкъ, изслужащъ здраво нѣ е прѣдпочтителенъ отъ другъ по-голямъ и по-едъръ такъвъ. Колѣтина малкомозъчни хора сж оставили назадъ други едромозъчни? Прѣдполагаето прѣвѣсходство на мъжа откъмъ мозъчния му обемъ е една идея толкова погрѣшна, колкото и смѣшна»* За излизно считаме, да споменемъ за даннитѣ на К. Брюла върху несъстоятелността на доводитѣ за женския мозъкъ на профессоритѣ Бишофа и Рюденгера, тѣй като напространно съ тѣхъ се е занимавала г-жа К. М. Конова въ статията си «нѣколко думи за женския мозъкъ», печатана въ минжогодишното течение на «Женския Свѣтъ» бр. бр. 9 и 10, стр. стр. 69—70 и 76—78, гдѣто могатъ желающитѣ да прочетѣтъ и сами да се убѣдѣтъ и заставѣтъ, щото въ бѣдѣще «всѣкога да прилагатъ на практика основното пскание, което пропсипча отъ анатомическото строение на женския мозъкъ: *еднакъвъ мозъкъ, еднаква душа, еднакви права*».

(Слѣдва.)

Семейство и религия.

(Продължение отъ 11 брой)

Другий законъ, за изпълненieto на който религията помага твърдѣ много, е взаимното самопожъртвование.

Като сѣди пѣкой по начина, по който днесъ младежитѣ влизатъ въ брачния животъ, казалъ би, че тѣ влизатъ въ земень рай, гдѣто нѣма

да памѣрижтъ друго, освѣтъ расвеселение; гдѣто никога нѣма да плачжтъ; гдѣто нѣма да срѣщжтъ не само скърбъ, нъ нито зла мисль. Разгледвачтъ би казалъ, че тѣхний животъ ще да бжде продължителна веселба всрѣдъ цвѣтя и безъ черни облаци, хвърлящи сѣнка.

Обаче когато бракътъ се разгледа отъ по-близо, какво виждаме? Че има длъжности високи, че има мъчнотни и мъки. Ето гдѣ е подводната скала, о която се строшава обичьта безъ религия. Защото всички се канимъ да се жертвуваме за обичаното отъ насъ лице; нъ да се жертвуваме единъ день, възможно е; два дня, мъчно е, повече отъ два — невъзможно: обичьта исчезва.

Не сте ли виждали, отъ дѣ произлизатъ онѣзи горчевини малко врѣме слѣдъ брака? Не сте ли виждали, какъ онѣзи двѣ сжщества, които прѣди се обичахж, сега не можтъ да се търпжтъ даже? Знаете ли защо? Защото не се научили да се жертвуватъ взаимно. Очудвате се и казвате «на еди-кое си бракосъчетание всичко бѣше по желанието на младоженцитѣ и околнитѣ имъ: най-добритѣ надѣжди за бжджщето, толкова блага, красота, пари, любовь, всичко, всичко! Нъ азъ ви отговарямъ: прѣнебрѣгнжта е основата на всеѣко нѣщо — религията. И когато доди работата до опита, борбата съ живота, онова материялно здание, което изглеждале толкова здраво, се расклати. Вѣрвате ли че е възможно да с траенъ куражътъ и смѣлостъта за пожертвуване безъ религия, която ни показва нжти на обичьта, на прѣдприемчивостъта, прощаването, съчувствието?

Да! съгласни сме, че двѣ души, животворени отъ взаимна привърженостъ, можтъ да се пожертвуватъ една за друга до едно врѣме; това го ний приемаме, и не се впускаме даже въ бесполезно разискване. Нъ увѣряваме, безъ страхъ да бждемъ излъгани, че това е рѣдкость и съставлява едно исклучение.

А какво праи религията? Религията узаконява всичко, което е исклучение.

III.

Съпрузи, сжщински съпризи сж ония, които дѣйствуватъ по Иисусовитѣ постановления, които разбиратъ, че най-знаменитий актъ на живота имъ е тоя, които прѣдъ Небето съ призовавание Божнето име, тѣсно си свързватъ честъта. Съпрузитѣ, сжщинскитѣ християнски съпрузи, раз-

биратъ, че най-главний актъ на живота имъ е тъкмо тоя, който прѣдъ олтаря на Бога, изявихж съ кѣтва наедно съ ангелитѣ. Религията имъ казва: пълната земна радостъ, минутнитѣ материялни удоволствия прѣминаватъ и като свѣт-кавицацата изгасватъ; низскитѣ чувства, които не се подбръпняватъ отъ бога сж ефемерни като цвѣтето, което цвѣти сутринъ, а увѣхва вечеръ.

Ахъ! колко злочестни дни очакватъ семействата, които изгонватъ отъ срѣдата си религията! Колко, може би, кървави сцени, подобни на тия, които постоянно разказватъ изъ вѣстникитѣ! Но това не е нищо: семейството въ дѣйствителностъ не се състои само отъ мъжа и жената, но прѣди всичко отъ чадата, отъ чадата, които сж радостъта на родителитѣ, отъ чадата, които сж прѣдмети на толкова стракове. Щомъ като чедото види бѣлъ день, запечатва върху родителското чело тяжестъта на страшната отговорностъ. Виждате ли онова отроче: то не е само едно тѣло, но и една душа; не стига прочее да се погрижимъ само за тѣлото му, нъ е нужно е да му дадемъ и добро възпитание; въ душата му трѣбва да се все силата, достоѣйствието, вѣр-рата. Трѣбва да се научи на страха Божий, уважение къмъ себе си и любовь къмъ ближния си.

Считате ли себе си за достойни да неспълните такъва висока мисия безъ религията? Казвате че чедата ви нѣмалн вече добри прави; но кой другъ освѣтъ религията е назителтъ на добритѣ прави? Когато възпитанието се лиши отъ този божественъ признакъ, на какво може вече то да служи освѣтъ да даде въ резултатъ умъ голъ отъ всеѣко благородно чувство.

(Слѣдва).

Славянски жени.

Хенрика Листевска

отъ Захръ Мазохъ.

Прѣзъ есевъта на 1845 год. двама емпесари отъ полския революционенъ комитетъ, Вишницовски и Джмбовски, напуцахж Парижъ. Тѣ бѣхж натоварени да направжтъ послѣднитѣ приготовления за всеобщото възстание, за което работѣхж отъ години и което трѣбваше да избухне въ едно и сжщото врѣме въ всички полски земн. Назначенъ день за възстанието бѣше 16 Февр. 1846

год. въ русската Полша на чело на това движение бѣ пзвѣсгний владѣтель Потоцки; въ Познаня тая роль бѣ се падпжла на Мирославски.

Двамата емиссари се опжтихж къмъ Галиция, като минхжж по-напрѣдъ прѣзъ Краковъ, гдѣто ямахж съвѣщание съ главнитѣ вожди на съзаклѣтницитѣ. Тоя градъ тогава образуваше една малка независима республика и бѣше послѣдното убѣжище на бѣлия орелъ.

Отъ Краковъ Вишновски отиде въ источна Галиция, а Джмбовски остана на западъ въ Тарновъ, гдѣто бѣше главното огнище на съзаклѣтнето.

Подъ най-разнообразнитѣ облѣкла, то като калугеричъ, то като полски еврейцъ, то като словакски мѣдникаръ или французски часовникарь, Джмбовски обикаляше околнитѣ Бошня, Русцовъ и Тарновъ, за да се срѣщне и споразумѣе съ водителитѣ на възстанието на тия околни, съ двамата графа Визоловски, барона Богущъ и де Котарски. Той възбуждаше храбростта на съзаклѣтницитѣ въ Пилзна. Той изъ мехнитѣ и по пананритѣ държеше рѣчи прѣдъ селянитѣ и имъ общаваше уничтожението на *работата* и на валога върху солта и тютюня.

Австрийското правителство знаеше за присѣтствнето и дѣйствиата на Джмбовски въ Галиция. То постоянно бѣше по диритѣ му, нъ той все сполучваше да избѣгне.

Въ първитѣ дѣне на декември на 1845 властитѣ въ Тарновъ се научихж, че Джмбовски е у баронесата Кисларовска, на която кастельтъ бѣ близо до града. Единъ комиссаринъ и единъ ескадронъ гусари бидохж испратени на часа да го хванжтъ.

Въ Дубно у баронесата щѣхж да вечержтъ. Освѣнъ хазийката и Джмбовски бѣхж още баронѣтъ Богущъ и едно младо момиче, Мlle Хенрика Листевска, на която баща ѝ бѣше полски офицеринъ, убитъ при Вола въ 1830 год. Баронесата бѣше прибрала и отгледала Хенрика. Хенрика бѣше едра хубава напета мома, съ благородна и горделива глава като нѣкоя римска патрицианка. Отъ врѣме на врѣме това момиче съ синитѣ сърчани очи на сжща сарматка хвърляше погледъ съ видимо съжаление къмъ елегантния емиссаръ, чието просто краснорѣчие ѝ бѣ странно трогнжло.

Неочаквано механгия еврейцъ отъ Дубно влѣзе бързѣ въ залата за ѣденне и оплашенъ извѣсти за пристиганнето на комиссаря и гусаритѣ въ селото.

— Скоро! Джмбовски, бѣгайте скоро! извика баронесата.

— Да се избѣга е невъзможно, каза еврейцътъ, гусаритѣ сж обиколили цѣлото село; натурахж постови на всичекитѣ изходи. Тѣ ще бжджтъ тука слѣдъ нѣколко минути.

— Тогава трѣбва да го скриемъ тука, каза Богущъ.

— То е бесполезно, каза Хенрика, която до това врѣме мълчала; колкото и хубаво и да го скриемъ, все ще го памѣрижтъ. Но ако г-нъ Джмбовски желае да се повѣри на мене, прибави тя, като се обърнж къмъ емиссаря, азъ се натоварвамъ да го прѣкарамъ живъ и здравъ прѣзъ императорскитѣ войски.

Джмбовски си впи очитѣ въ храбрата дѣвойка пвмѣсто отговоръ ѝ се поклони.

— Нъ прѣдъ всичко, продължи тя, трѣбва хубаво да ви се обрѣспе брадата.

— Азъ се натоварвамъ съ това, извика Богущъ; азъ прѣкрасно владѣж таланта на Фигаро.

Догдѣто Богущъ брѣснѣше Джмбовски, Хенрика се гласѣхж съ баронесата относительно другитѣ распорѣждания.

Еврейцътъ скоро се върнж въ мехията си. Той намѣри комиссарица и офицеритѣ, че пияхж сливовица и прѣдварително се радвахж за неминуемия успѣхъ на експедицията си. — Вий безъ съмнѣние ще отидете да търсите полския емиссаръ, за когото казвате, че се крие въ кжщата на свещеника? каза хитрий механгия низко на ухото на комиссарица.

— Какъ! извика послѣднийтъ, нимъ той пакъ си е мѣнитѣ скривалището?

— А! азъ нищо не знажъ възрази еврейцътъ, съ равнодушенъ видъ, азъ не се мѣсжъ въ тия нѣща.

Тия лъжливи думи накарахж комиссарица тоя часъ да държи съвѣтъ съ другитѣ офицери и рѣшихж, че прѣтрѣсванието трѣбва да се захване отъ кжщата на свещеника.

Това нѣщо, което бѣше твърдѣ хитро измислено, позволи на Хенрика да испълни спокойно първата часть на плана си. Когато Джмбовски биде обрѣснжтъ, тя искусно му описа лицето; сетѣ тя го накара да облѣче една рокля, една голѣма шуба, която баронесата имаше обичай да облича кога излѣзва на расходъ съ шайнитѣ. Найсетѣ му привързж голѣма коса и го обви съ капюшонъ.

Джмбовски бѣ съвършено прѣобразенъ. Съ срѣденъ ръстъ, стройна снага, съ благородни и

тънки черти, младий конспираторъ имаше видъ малко величественъ въ това облѣкло, но изобщо промѣнуването му бѣше много по-сполучливо, отколкото очаквахъ; и когато Хенрика, тѣй сѣщо обвита въ шубата си и вуаля, се въскачи въ шайпитѣ които ги чакахъ, всѣки би се заклѣнжалъ, че колата откарватъ двѣ прѣкрасни полячки.

Растворихъ съвсѣмъ голѣмата порта на двора, казакитѣ шибнѣ съ камшика си и конетѣ принуснахъ по императорския пѣтъ прѣзъ сръдъ селото.

(Слѣдва)

БИОГРАФИЯ

на Ромѣнската кралица.

(Продължение).

Единичкий человекъ, когото тя въ Руссия почти обожавала билъ Rubinstein, който ѝ прѣдавалъ уроци по музика. Подиръ Руссия тя пакъ заедно съ леля си, посѣтила Неаполъ, Римъ, Флоренция, Парижъ и Швеция, гдѣто изучила шведския езикъ, за да може да прочете въ оригиналъ Frithiofs Sagas на Tegner-a. Въ това врѣме умрѣлъ баща ѝ, когото тя много обичала, та за смъртта му била неутѣшима. Възврънжала се прочее при семейството, гдѣто послѣдната година отъ дѣвственния си животъ посрѣщала тѣй:

«Нищо друго, освѣнъ едно опѣло за горѣщата и животворящата година, които вчера погребяхме вече. Единичкото ми молитвувание за новата е сполуката въ работитѣ на собственитѣ ми рѣцѣ. Здравствуй, ти моя хубава годино; а ти нова, влѣзъ съ благоволение и въ стаията, и въ сърдцето ми. Или всичко, или нищо; ето какво ти искамъ, ето де-визътъ ми.»

II. По омѣжването ѝ.

Принцесса Елисавета бѣше убѣдена, че единъ день щѣше да стане царица. Тази идея не бѣше резултатъ отъ женско тщеславие и славолубие, нѣ отъ убѣждението, че като царица щѣше да упражни съ по-голѣмъ куражъ и сила человеколоубивитѣ си длѣжности.

«Единичкий прѣстолъ, който за мене прѣдставлява неограничена прѣлестъ, който би ме направилъ най-щастливата княгиня на свѣта, е Ромѣнскыйтъ прѣстолъ; защото азъ съмъ убѣдена, че тамъ долу има много работа за мене».

И тѣзи думи прѣдписано бѣ да се сбѣднѣтъ: на 12-й Октомврий 1869 год. Елисавета повѣриваше на дневника си слѣдующитѣ мисли: «Азъ съмъ сгодена и щастлива годеница.» Това бракосъчетаване не е станало просто по една дипломатическа нужда, защото толкова чувствителната Елисавета, никога не щѣше да свърже честта си съ мѣжъ, когото

политическитѣ нужди биха ѝ го наложили. Любовьта ѝ бѣше малко своеобразна, нѣ и много романтична. Любовь на поетка. Говори се даже, че тя тогава само си прѣдаде сърдцето на Карла, когато той героически ѝ спаси отъ едно злощастие, което можеше да има важни послѣдствия върху нейното здравие. Когато веднѣжъ Елисавета слизаше по голѣмата стѣлба на лелиния си палатъ, изгуби си равновѣсенето, и щѣше да бѣде, може би, убита, ако не би се спущалъ Карлъ да ѝ спаси отъ тази очевидна опасностъ. Отъ него день ти обѣща на бѣдѣния си съпругъ, че на драго сърдце ще да свърже участъта си съ неговата, и че главата ѝ се нуждаеше отъ царска корона.

Тѣзи корона тогавашнийтъ князь Карлъ ѝ обѣща на годеницата си, а отъ послѣ се види, че туй обѣщане бѣше свещенно. Тука ний прилагаме единъ откъселекъ отъ първото му писмо къмъ Елисавета. «Веймбергъ, 26-й Октомврий 1869 год. Любовьта привлича любовьта! Ела при народа си съ еднаква обичъ и довѣрие, съ каквито си дошла при мене. Тогава само ще тупа заради тебе сърдце невинно и вѣрно, тогива само съ хиляди сърдца ще се съединѣтъ, за да те обожаватъ. За това ти не принадлежишъ само на мене. Цѣлий ми народъ има права върху тебе. Цѣлий ми народъ съ куражъ и надѣждѣ има очитѣ си обѣрнати къмъ тебе, и ще ти отдаде обичъ за обичъ»

Около единъ мѣсець слѣдъ това т. е. на 12-й Ноемврий 1869 год. се празнува въ Neuviéd великокопѣно вънчането на Ромѣнския князь Карла съ княгинята Елисавета, а на 18-й, младоженцитѣ трѣгнахъ за княжеството, гдѣто цѣлий Ромѣнски народъ ги чакаше съ нетѣрпѣние и ентузиазмъ. Принцесса Елисавета стана истинска ромѣнска патриотка отъ момента, когато си подаде ръката на изтѣрния ромѣнски гражданинъ.

Намираме ѝ ний прочее тържественно да стѣпна на ромѣнската територия въ Турно-Северинъ, на 22-й Октомврий и да приема надъ брѣдоветѣ на Дунава хлѣба и солта, въ знакъ на гостопримство, и ключоветѣ на ромѣнската земя, въ знакъ на покорностъ и вѣрностъ; слѣдъ това триумфално да влиза въ Букурещъ, окръжавана и поздравляна съ сърдечни урра отъ ромѣнския народъ, облѣченъ въ народната си форма — нѣщо, което твърдѣ много съдѣйствува, за да се възбуди ентузиазмътъ и живата фантазия на младата принцесса. Естественната ѝ вѣжливостъ, сладостта на гласа ѝ и извънредната ѝ грация, плѣнихъ сърдцата на всинца.

Слѣдъ първитѣ подиръ пристигването ѝ празненства княгинята въсприе длѣжноститѣ, които нейний високъ постъ ѝ налагаше. Тя бѣше казала единъ день: «Въ Ромѣния само може нѣкой да извърши нѣщо». Днесъ прочее широко поприще за дѣятелностъ се простираше прѣдъ неѣ. Нѣ ти бѣше длѣжна да се запознае съ тѣзи земя и да изучи нейнитѣ жизненни сили. Общитѣ ауденции ѝ се видѣхъ нескладни за жени съ образование, каквото сѣ

имали романистите въ онуй врѣме; тя приемаше прочее всѣка една отдѣлно, изучаваше достойството на тия различни единици и споредъ това ги употребяваше.

«Прѣзъ приемнитѣ дни, казваше книгичката, неприятно ми бѣше да исказвамъ нѣщо, което не чувствувахъ въ дѣйствителностъ. За да не лъжамъ, азъ накарахъ себе си да се интересувамъ отъ нѣщата толкова, колкото и се показвахъ. Всѣки чловѣкъ въ свѣта има нужда отъ симпатии, за това и всица и всичко му подбуждатъ интереса. Това ми е много приятно: най-нищожното нѣщо, което може нѣкой да направи, трѣбва да го прави съвършено, ако желае да си сполучи желаното. Колкото нищоженъ ако и да е нѣкой, трѣбва въ кръга си да е съвършенъ, ако иска да напредне и да се отличи.» (Слѣдва).

На списанието „Утро“.

Ако има списание, което да се удостоило съ извънредно много критики, то е нашето — «Женский Свѣтъ»; надали има вѣстникъ или списание, което да не е казало нѣщо за него. Затова можело, а и не трѣбвало по това да остане назадъ и за сега Силнстренносското списание «Утро». Ний знаемъ, че, като споменуваме само името на това списание, издигваме го и го искаваме отъ неизвѣстностъ, нѣ рѣшихме се да кажемъ нѣщо за критиката въ него, само и само за да видимъ читателитѣ нѣ, колко сж изопачени въ неж работитѣ и колко блѣщи въ неж завистьта и критиката. Първо, нека поговоримъ за цѣната, защото г. критикарьтъ иска да каже, че списанието ни било скъпо: нашето списание съ притурката му по формата е по-големо отъ «Утрото», излиза *редовно* три пѣти въ мѣсеца, т. е. въ 24 страници, догдѣто «Утрото» изгрѣва, когато му скимне въ два мѣсеца веднѣжъ (уви на тѣзи. които очакватъ да се просвѣтътъ отъ утреннитѣ му лъчи!) въ 32 стр. (виждте послѣдната му книжка за Мартъ и Априли(?) Лѣ Лѣ 3 и 4), значи въ 16 стр. ежемѣсечно; при това цѣната му е 8 л., а нашето — 7. Не можемъ си прѣдстави, какъ не ги е срамъ тия хора да на обвиняватъ въ нѣщо, което е тѣхенъ недостатъкъ! А второ — нека му видимъ малко и критиката: дирилъ, дирилъ човѣкътъ нѣщо да критикува, а най-послѣ сполучилъ да направи това върху статията «учената жена». Критикарьтъ на «Утрото» некава слѣдующето заключение отъ тая статия: споредъ това ученето и умѣнето се добивали единичко чрѣзъ любовь; ако

обичашъ, и ще знаешъ, и ще умѣешъ много лека работа! «Значи: всѣко птиче хвърчи и хвърчплото хвърчи — слѣдва: И хвърчплото е птиче. смѣшна работа! Ето колко логично размишлява нашето «Утро»! Разгърнѣте, г. критикарю, логиката, за да видите, какъ се наричатъ поднитѣ на вашитѣ спллогизми.

Не можемъ тукъ да цитираме критикуваната статия, за да не губимъ напразно врѣме и мѣсто, нѣ ще помолимъ читателитѣ да прочетѣтъ повторно нашата статия и заключението на «Утрото», отъ това съ поставяние тѣ сами ще си съставѣтъ, вѣрваме, мнѣние за цѣлата въобще критика; затова за излишно го считаме да се распространяваме повече.

Разни.

Не дѣйте си стѣга норсета — При всичко че станало обичай да считаме Англичанкитѣ и Американкитѣ като жени, които обичатъ да се прѣмънѣтъ, отъ слѣдующето обаче се доказва, че и животни си турятъ въ опасностъ, за да се покажежтъ хубави.

Госпожичка Мария Венселъ отъ Буенос-Айресъ пжтували заедно съ баща си и една приятелка по желаницата изъ Южна Америка. По едно врѣме момичата се почувствувала злѣ расположена и се оттеглила въ единъ кѣтъ на вагона, като помолила баща си и приятелката си да ѣ оставѣтъ да се поуспокои. Когато пристигнали въ гр. Долоресъ, идѣто трѣбвало да слѣзѣтъ, бащата повикалъ дѣщеря си, за да слѣзе; нѣ злощастната мома се не събудила: тя заспа въ чиния сънъ. Лѣкарьтъ се произнесълъ, че смъртъта се причинила отъ задушностъ за голѣмото застѣгане и налягане на норсета.

Жена академистка. — Г-ца Свѣтла Ковалевска, рускиня, профессорка по физикоматематиката въ Щокхолмския университетъ, е избрана за членка на Петербургската Академия на наукитѣ. Последното ѣ сѣчение «Животъ въ Руссия» същеврѣменно било прѣведено на три езика: на шведски, дански и нѣмски.

Защо е вредително хранението гълъби? — Гълъбѣтъ е една птица, която може да се нарече добъръ проводникъ на огъиката, която твърдѣ лесно се прѣдава на хората, както е доказалъ знаменитийтъ Парижски бактериологъ г. Сетено. Отъ това, като се е заблѣжало, че, идѣто се развѣждали много гълъби, тамъ и се случвали много умираия, завладѣло суетрието противъ гълъбитѣ.

Жена министръ на исповѣданията. — Миссѣ Клара Вагтеръ така благодѣтелно е повлияла чрѣзъ проповѣдитѣ си върху слушателитѣ ѣ въ Панславия, щото по общо искание на всички тя била назначена за министръ на исповѣданията. Въ тоя си новъ постъ девѣтнадесетгодишната мома се показала по-горна отъ кол-

лелитъ си мъжъ, като е направила много промъсливост по църковното дѣло; при тѣхъ още тя продължавала да проповѣдва словото божие и да достави работи на всѣко бѣдно семейство.

Прѣобразованія въ Индия.—Неочаквали и отъ толкова важностъ прѣобразованія сж направени въ Индия за женитѣ. Унищожени сж свѣршено и по силата на закона бесчеловѣчнитѣ обичаи да се считатъ за вдовици млади момѣ, много пѣти дѣца още, на които сж умрѣли годеницитѣ. Тожъ нѣма да се задължаватъ да сѣ брѣснатъ косата тия невзрѣстни вдовици.

Графологически анализъ.

№ 9. Стара-Планина.—Имате изсърмѣрно здравъ и проникателенъ разсѣдѣкъ безъ тѣнкость обаче; никога не дѣйсствувате, безъ да сте размислили зрѣло. Имате извънредно блестяща интелигентность, изъ вий сте способенъ да искрате благополучно всичко, за което се заемате. Много сте справедливи въ сѣзденіята си и обичате много удоволствіята. Тожъ много обичате единъ богатъ и вкусенъ обѣдъ, както и много сте възискателенъ въ идеитѣ си. Имате тѣздрѣ рѣшителенъ характеръ: когато се рѣшите върху едно кое-да-е нѣщо, което трѣбва да се направи, не отстъпвате, доидѣто не се установи рѣшитѣ, по който ще да се изпълни то. Не сте завистливи, предприемчиви, нито и гордливи; не сте скѣперники, нито пакъ и много щедри. Имате толкова послѣдователность и правилность въ идеитѣ си и постоенствувате на мнѣнието си, имате едно тѣздрѣ дѣятелно въображение. Знаете, когамо го пожелае, да ставате приятелъ и обичаете въ събранията.

2) ПОДЛИСТНИКЪ

ЗЛАТНИЙ КАМШИКЪ

(РАСКАЗЪ).

— Не! нѣма да умрѣ! извикнала. На мене те е повѣрилъ баща ти; той отъ небето гледа и заповѣда да не те остави. За тебе, любезно чедо, ще нанесѣ голѣма побѣда, ще надвигнѣ отчаянието си!

И както казала, така и направила. Отъ този денъ тя се виждала по-спокойна, т. е. тя си крила скѣрбѣта отъ очитѣ на другитѣ, а всичката си любовъ посветила на сина си. На дѣтето отъ друга страна, колкото то порасвало, толкова и повече чѣртитѣ му захващали да приличатъ на бащинитѣ му. Майката, както въ дѣтинството му много се грижела, така и, даже още повече сега, когато вече бѣше станалъ разуменъ и хубавъ мъжъ, грижела се и за най-малкото му движение, щото тя не можела да не угади отъ прѣди нѣколко дни още нѣкакѣвѣ сѣнка отъ меланхолия върху лицето му, и за това въ туй врѣме, при което ний захващаме исторіята си, тя гле-

Книги и списания получени въ Дирекцията ни.

Домашенъ приятель, мѣсечно списание за наука, религия, промышленность и домаќинство. Год. VI, бр. 6 годишна цѣна 3 л. и 50 ст. Издава Българско Еванг. Дружест. София.

Българска Сбирка, списание за книжнина и обществени знания излиза подъ редакцията на Ст. С. Бобчевъ и М. Нв. Маджаровъ Пловдивъ. Год. I кн. VI годишна цѣна 10 л. 1894.

Юридическа прѣледъ, излиза подъ редакцията на Ст. С. Бобчевъ и М. Нв. Маджаровъ Пловдивъ. Год. II кн. XI. Годишна цѣна 12 лева. 1894.

Знаци, мѣсечно иллюстрирано списание за дѣца. Редакторъ Н. Бѣловѣжовъ. Год. III, кн. VI, София 1894. Годишна цѣна е 2 лева.

Утро, мѣсечно литературно-научно иллюстрирано списание. Год. II бр. 3 и 4, годишния абонаментъ 8 лева. Сръдистра 1894.

Православенъ проповѣдникъ, иллюстрирано религиозно-нравствено списание. Редакторъ-издатель П. С. Доброплодий, Самоковъ. Год. II, кн. V, годишна цѣна 3 лева.

Войнишка Сбирка, год. II, кн. I, издава учебното бюро при Военното министерство София. Годишния абонаментъ е 5 лева. 1894.

Учитель, мѣсечно педагогическо-обществено списание за учители и възпитатели. Год. I, кн. IV и V годишна цѣна 8 лева, Пловдивъ 1894.

Основно училище, мѣсечно педагогическо списание за училищна практика и педагогическа литература. Редакторъ Т. П. Митевъ, год. I, бр. VI Домъ 1894. Годишния абонаментъ 5 л.

Луди пари, комедия въ петъ дѣйствиа отъ А. Н. Островски, прѣведе отъ Русски Нв. Ат. Драгевъ Ямболъ. Цѣна 70 ст.

Покана за записване абонати на комедията «Наслаждаване» отъ Мольера. Книгата ще излѣзе въ 10-ий Юлий отъ двѣ печатни коли и ще струва 30 ст. издатель: Ф. Пинтевъ.

Младина, научно забавителенъ вѣстникъ съ картини за младежитѣ отъ двата пола. Год. III, кн. IXX, годишна цѣна 2 лева, Казанлъкъ 1894.

Поклонението на крѣста или испанската мономахия. Драма въ V дѣйствиа и IX сцени отъ Калдерона. Издава Българ. Благотворително дружество «Нансий» София 1894. Цѣна 50 стот.

дала безпокойно сина си. По най-сетѣ видѣла го да стане отъ мѣстото си и да се засмѣвесело; тогата вече ти утѣшена се обърнала къмъ близосѣднитѣ госпожи и захванала да се разговаря съ тѣхъ.

Нѣ ако госпожа Диваллонъ бѣше продължила наблюденията си, то тя щѣше да види, че Рихардъ не само бѣше се засмѣлъ, нѣ и че по бузитѣ му се появила моментална червенина; а онова, което било станало причина да се появиатъ тѣзи нѣща, било появяването на г. Сенъ-Мартина, касиерина на правителството, съ влучката му Юлия. Появяването не възмутило само Рихарда, нѣ и всичкитѣ, които се намѣрвали тамъ, защото тутакси погледитѣ на всички се обърнали къмъ Юлиа и всичкитѣ бипокли неѣ наблюдавали; мъжете се чудѣли на голѣмата ѣ хубостъ, на голѣмитѣ и живитѣ ѣ очи, на черната ѣ като гарвановитѣ пера коса и на бѣлия цвѣтъ на лицето ѣ; а женитѣ се принуждавали да исповѣдѣтъ, че тя е била много хубава, извънредно-хубава.

Генералъ Визодъ принелъ новодошитѣ съ голѣма почеть: а когато Юлиа се приближавала къмъ другитѣ жени, сръщиала Рихарда, който казалъ:

Ветеринарна сбирка, мѣсечно списание по ветеринарната медицина и скотовъдството, органъ на Друж. на Ветеринарнитѣ лѣкари въ Бѣлг., год. Ш, бр. V София 1894. Годишенъ абонаментъ 6 лева.

Корреспонденция.

Г-и и Г-а. Трънско Народно Ш-кл. училище «Александръ I» *Трън.* Ж. Капитанъ Куюмджиева *Вратица*. Мария Ангелова. Д-ръ Бисерова Русее, М. Ст. Игнатова, Р. Велева *Козанлъкъ*. Б. С. Горанчевъ Класура. Получихме стойността на едногодишно течение на списанието благодаримъ. — Г-а Нембурова *София*; получихме стойността на списанието за 1893 г. — Г-а Под. С. Петрова *София*; получихме стойността на едногодишно течение на списанието заедно съ притурката за 93 год. — Г-а Д-ръ Бисерова, Получихме стойността на притурката за 1893 година.

LE FOYER DOMESTIQUE

JOURNAL pour la FAMILLE

Publie chaque semaine des articles inédits sur tout ce qui intéresse le cercle de la famille: éducation, morale, hygiène, économie domestique. Il vient d'inaugurer un service timbrologique destiné à rendre d'excellents services aux amateurs. Il fait également une large place à des productions littéraires de nature à délasser en instruisant. Sa tendance et son esprit le recommandent tout spécialement aux mères de famille et à la jeunesse. Il peut être mis entre toutes les mains et chaque de ses années représente un cadeau d'étrennes aussi utile qu'attrayant, sous forme d'un beau volume de plus de 600 pages, relié dans un emboîtement spécial.

L'abonnement est de 6 fr. pour l'année et 3 fr. pour 6 mois

Demander à M M Attinger Frères, Neuchâtel,
des livraisons specimen gratuites

— Поне днесъ ще имамъ честта да играя съ васъ на котилъонъ!

Юлия си отворила устата, за да отговори, а може би и за да приеме, когато отзадъ се появилъ графъ Де Ласерьеръ, мѣжъ хубавъ вънкашно, горделивъ и по благородността на рода си, и по голѣмото си богатство:

— Не, Господине Рихарде, казалъ, г-ца Юлия мѣнь бѣше обѣщала котилъона, както и първия валсъ, който ето че се захваща. Не е ли истина, Госпожнице?

— Да, наистина. Жално ми е, г. Диваллонъ, казала Юлия, като подала ръката си на графа.

Хитричката безсѣвѣстно лѣжела Рихарда.

— Нито днесъ! пошѣпналъ Рихардъ, като се обръщаль, за да се отдалечи; и лицето му, като прозрачно огледало на душата му, отъ червено се прѣобърнало на блѣдно.

Юлия го погледнала по едно врѣме. А когато минувала край него, да вземе мѣстото си на хорото,

— Имамъ още и третия валсъ, му казала; приемате ли го?

Извѣстие

Понеже често се случаватъ да ни се връщатъ назадъ отъ пощата броеветъ на тия г.г.абонати и абонаткитъ ни, които промѣняватъ мѣстожителството си, а особено на новозаписавшитъ се, то за това молимъ всичкитъ тия лица, щомъ не получатъ нѣкои отъ броеветъ на списанието ни, да съобщятъ своеврѣменно за това както на дирекцията така и на Т. П. станция, като покажатъ сѣщеврѣменно точния и пълния си новъ адресъ.

MALADIES SECRÉTES

impotence, sont guéries avec sûreté. Traitement par lettre après l'envoi d'informations spéciales qui soient accompagnées de timbres-poste pour la réponse. Se diriger à l'adresse:

OFFICE SANITAS
57, Boulevard de Strasbourg
PARIS

EPILEPSIE.

crampes, Neuralgie, sont guéries complètement d'après une méthode unique, mille fois éprouvée.

Traitement par lettre après la remise d'un rapport circonstancié, contenant timbres-poste pour la réponse.

Se diriger à:

OFFICE SANITAS
57, Boulevard de Strasbourg
PARIS

Рихардъ склонилъ, нѣ блѣдността на лицето му се увеличила.

— Следователно, приятелски ли се отдѣляме? прибавила Юлия.

Да, отговорилъ студено Рихаръ.

Събранието било твърдъ весело и Юлия играла, като че имала крилъ и говорѣла, като лѣстовичка.

Б. Рихардъ и Юлия.

Слѣдъ първия валсъ Юлия сѣднѣла при Госпожа Диваллонъ, която при такива случаи ѝ служела като майка, защото тя нѣмала такѣва. Отъ началото на прѣвземанието на Алжиръ баща ѝ бѣше дошълъ тукъ, гдѣто и умрѣлъ; а тогава тя си останѣла при леля си, която ѝ била най-близката роднина. Но тѣзи госпожа, като постоянно страдала отъ болестъ, не можала да ѝ придружава всѣкога на баловетъ; за това Юлия би се намирала въ злощастно положение на свѣта, ако госпожа Диваллонъ, симпатична и благодѣтелна всѣкога, не би простирала върху нея надзирателна ръка.

(Слѣдва.)